

за туй нѣщо той бѣше увѣренъ. . . . Сичко го увѣряваше въ туй, а пакъ той самъ бѣ длѣженъ да ги заведе тамъ!

«Никога! Никога!» извика той, и сърдцето му бърже тупаше, главата му пламтѣше, ни една мисль не му идѣше на умъ! Той изскочи внѣ изъ стаята, направи нѣколко стѣпки по коридора; но колко истрѣпнѣ когато видѣ на края на тѣсния коридоръ, прѣзъ който щѣше да мине, настойника Карала, който, слѣзълъ отъ горния катъ и съ сабя въ ржка, бѣ са исправилъ у входа на коридора, преграждаше пътя на Пикильо и му отнемаше сѣко срѣдство да излѣзе отъ тамъ.

Настойникътъ бѣ го видѣлъ; Пикильо не са сумнѣваше, а пжкъ немаше нѣржки ни едно орждіе за отбрана, нито самыя този ножъ, който бѣ толкози сполучно употрѣбилъ въ първата си борба. Осѣти прочее космытъ на главата си настрѣхнѣлы. . . . Видѣ че настанѣ послѣднийтъ му часъ; и съ сичко туй, посрѣдъ ужасното му туй положеніе, послѣдната му мисль, послѣдното му желаніе са относяше къмъ злочестата Жуанита, първата му благодѣтелка, на която смъртта неизбѣжно бы докарала и неговата.

Той познаваше че нито милость нито състраданіе трѣбаше да чака отъ звѣрскыя си противникъ; за туй нито помисли да му поище нито едното нито другото; но по едно безсѣзнателно вдѣхновеніе, той захлупи фенерчето и коридорътъ притъмнѣ. Настойникътъ пристѣживаше полека и опипомъ, а Пикильо неподвиженъ и прилѣпнѣлъ о стѣната пресмѣтваше, водимъ отъ тропанѣето на краката му, минутата, въ която настойникътъ щѣше да го стигне и удари . . . виждаше му са че осѣщаше вече студено остріе на сабята. . . . Настойникътъ го приближи почти, и дѣтето истрѣпнѣ като му чу гласа.

«Тозъ дѣволъ Пикильо бѣше тука прѣди малко видѣхъ го той не бѣше самичкътъ бѣхъ двама да, двама! измѣрмора настойникътъ съ гласъ сыпкавъ и зловученъ. Азъ, който мислѣхъ че ще имахъ само едного да убіѣхъ!